

TRIVIUM EGYESÜLET
7/N SZÖVEG

Ekkor előttünk, a folyosó végén megláttuk a hatalmas párducot; aranysárga bundáján megsiklott a fáklyafény, szemének jáspistüze fenyegetően izzott. És a hátunk mögött meghallottunk egy másik hangot: a tremghorok idegborzoló sívítással törtek keresztül a falakon.

– Csapda! – sziszegte Theor Den. – Mögöttünk a dögök, előttünk a párduc...

Csörömpölés. Kyle újra kiejtette a kezéből a kardját, annyira reszkettek az ujjai. De most sokkal gyorsabban felvette, mint az imént, és zord képpel, elszántan mormolt valamit maga elé.

Odakint erősödtek a dörrenések, és mindegyik egyre közelebből hallatszott. Mivel a kastély homlokzati falának egy része hiányzott, nem kellett sok idő, hogy a tremghorok bejussanak az épületbe. Talán perceink sincsenek hátra, ha nem találjuk meg azonnal Khalimousse titkos szobáját.

Minden eddiginél nagyobb rengés rázta meg a falakat, és egy csontig hatoló légáramlat több fáklyát is kioltott.

– Most megkapjátok, mocskok! – fröcsögte harciasan Theor Den. Hátra sem fordult, miközben a karomnál fogva maga mögé penderített.

Meghatódtam volna ettől a gondoskodástól, ha nem vagyok tisztában azzal a ténnyel, hogy teljesen fölösleges. Hiszen Zhénia papnője minden kétséget kizáróan tudatta velem, hogy bármelyik útra térek, a végén úgyis halál vár rám. Így hát az esélytelenek nyugalmával fogadtam az eseményeket, és ez segítette tárgyilagos gondolkodásomat.

Odafönt a gömböcske vakítóan felvillant; aranypermet zúdult ránk.

Aysel elindult a párduc felé.

– Mit csinálsz? – sziszegtem utána, de ő nem nézett vissza. Merev testtel, magasra emelt fejjel haladt, mint az alvajáró, aki öntudatlanul rakosgatja egyik lábát a másik elé.

– Aysel... – szólt rá Shamandyas is.

– Elment az esze?! – kiáltotta Kyle döbbenetben. – Mit művel?!

Felnéztem a mennyezetre. A mostanra aranyszínben pompázó gömböcske megindult a lány előtt, mintha utat mutatna neki.

– Nézzétek! – kiáltotta Thalmain.

A lány kinyújtotta a kezét, a gömböcske úgy simult a tenyerébe, mint egy csillogó drágakő.

E pillanatban megértettem.

Az arany párduc alig észrevehetően mozdult. Megnyúlt testtel lelapult, vicsorogni kezdett; ugrásra készen várt.

Hátrakaptam a fejem, és azt láttam, amit vártam: a tömör sötétségből kibukkant egy megfeketedett, oszladozófélben lévő test.

Aztán egy másik is...

Alig szívverésnyi idő alatt kéttucatnyi tremghor lepte el a folyosót. És jöttek egyre gyorsabban, hangtalanul suhanva, oszladozó végtagjaikkal egymásba kapaszkodva; fekete szemüregük üresen tátongott, koponyájukról, állkapcsukról lefoszlott a hús.

Aysel közben alig háromlépésnyire megközelítette a párducot.

Shamandyas és Thalmain egyszerre mozdultak, hogy közbeavatkozzanak...

– Hagyjátok! – rivalltam rájuk. – *Aysel a kulcs!*

– Micsoda?! – kiáltotta hátra a válla felett Theor Den. Kikapta kezemből a fáklyámat, és most már e két „fegyverrel” próbálta távol tartani tőlem a tremghorokat.

– Aysel maga a kulcs.

– A párduc megöli...

– Egyesülnie kell velem! A párduc nem más, mint a rejtett szoba. Amiben Khalimousse varázslata feszül!

A tremghorok olyan gyorsan közeledtek, hogy egymáson is átgázoltak, és elérték Kyle-t. A fiú kivont karddal várta őket, immár nem remegett a keze, de mire lecsaphatott volna, letarolták. Semmi esélye nem volt.

Shamandyas és Thalmain a tremghorokkal szembefordulva hátráltak, vigyázva, hogy ne érjenek a lányhoz.

Theor Den még mindig az égő fáklyával próbálta távol tartani magától és tőlem a tremghorokat, és ez meglepő módon egyelőre sikerült, de gyanítottam, már egyetlen percünk sincs a mindent megsemmisítő lerohanásig.

Ekkor az egyik oszladozófélben lévő test előrevetődött, és elkapta a barbár lábát.

Theor Den odacsapott a fáklyával, de egy másik rajtuk keresztül engem akart elérni: felém csápolthozott rothadó kezével. Hátraugrottam, mégis előkaptam törömet, és felhasítottam vele a tremghor karját...

A többiek egymáson átgázolva közeledtek; mint egy megáradt folyó a gáton, áthömpölyögtek egymás testén. A valamikor élő férfiak és nők teste egyetlen, hatalmas orgiában egyesülve, egymásba kapaszkodva tört előre; feketén tátongó szájüregüket merevre torzította a néma sikoly.

Theor Den már a földön volt, legyűrték a dögök. A rothadó, megfeketedett kezek és lábak tömegén át csak örült, sűrgető tekintete ért el: menekülj!

– Ne! – kiáltottam rá dühödten. – Ne merészed! Az én utam az, ami itt véget ér, nem a tied!

Elszántan vagdalkoztam, hadakoztam, ösztönösen csapkodtam a törrel, rothadó húsokat cafatoltam, próbáltam kiszabadítani vészes helyzetéből, de a teste úgy merült el a tremghor rengetegben, mint egy faág az ingoványban.

Meglepődtem a dühön, amit kiváltott belőlem a barbár pusztulásának látványa. Talán mert eddig magamnak sem akartam bevallani az érzéseimet.

Karmos kéz mélyedt a bokámba, csaknem elroppantotta. Odadöftem, de nem találtam, mert egyensúlyomat vesztettem. Újra megragadtak azok a borzalmas kezek. Lefelé kényszerítettek, téptek, cibáltak. Fojtogatott a bűz... Aztán Thalmain kiáltását hallottam, és elemi erő rántott hátrafelé. Az egyik kéz, ami a vádlimat marcangolta, csuklóból kiszakadt; a körmei még fájdalmasabban mélyedtek belém...

Miközben Thalmain ellenállhatatlan erővel vonszolt, el a tremghor kupactól, oly harsány, eszement kacaj csattogott a folyosófalak között, ami csaknem megsüketített és megörjített. Lerúgtam magamról a lábamat kínzó kézfejet, és a fejemet forgatva próbáltam megállapítani, mi vagy ki adja ki ezt a hátborzongató hangot.

Megláttam!

A tremghor a plafonból jött. Nem, nem róla, hanem belőle; azon keresztül érkezett, a kövön át. Úgy türemkedett ki a kőből a feje, a két karja és a felsőteste, mint ahogy a borj bújik ki elléskor a tehénből. Ám ez, ahogy aláhullott, átfordult a levegőben, és nem fejre, hanem lábra érkezett, közvetlenül a kábulatban lépkedő Aysel háta mögé.

Ez a tremghor bocsátotta ki a tébolyító kacajt, semmi kétség – valamiféle őrzítő, figyelemelterelő varázslat lehetett –, melynek a forrása folyamatosan változni látszott, ahogy a hang összevissza pattogott a falak között.

Shamandyas nem láthatta; ő felénk nézett, és valamit kiabált. Talán egy varázslat ígéit harsogta?

És én, miközben Thalmain a karomnál fogva vonszolt, olyat tettem, amitől mindig is óvtak a tanítóim: *belekémeletem* egy idegen, élőhalott lény tudatába.

Olyan volt ez, mintha egy zavaros, lángoló felszínű tóba merültem volna alá, melyben apró halak százai forrongtak körülöttem, tühegyes fogaikkal próbálván fájdalmassá tenni élményemet. Látó szemem elhomályosult, a kavargás elszédített, ájulással küszködtem. A lényeket azonban még így is megértettem:

– Zharaus az! – hörögtem. – De nem mi kellünk neki... hanem Aysel!

Ennyi volt. A démonúr úgy hajította ki magából tapogatózó tudatomat, mint ahogy egy

napfürdőző, pimasz legyet pöcköl le valaki a válláról.

Én pedig csaknem belepusztultam ebbe a pöckölésbe.

Shamandyas ekkor észlelte a bajt. Varázslatát félbehagyva perdült meg, és a testét védelmező erőter felizzott a rázúduló energiáktól. Teste lángolni látszott.

Szivárványos gömböt formált az ujjai között, és elhajította. Színes lángnyelvek nyalták körbe a tremghort, beburkolták, falták, feketére égették. A gusztustalan test elhanyaglott, vergődött a padlón, miközben lángolt.

Ám ez a szerencsétlen lányon már nem segített. A tremghor túl közel jutott hozzá. Sorsára hagyta előző testét...

– Belé bújt! – sikoltottam borzongva. – Ott, Ayselben...

Zharaus, a démonúr egy pillanat alatt úrrá lett a lány testén. Felénk fordult. Szinte ragyogott. Aysel jól láthatóan vaskosabb lett. És izmosabb... egyre izmosabb.

Shamandyas tompán felkiáltott, és bal keze két ujjából varázslövedékek sorozatát küldte a lányra. Ő maga is tudta, annyit sem ér ezzel, mintha az orrát fricskázgatná... de időt akart nyerni, hogy bevethessen egy komolyabb varázslatot.

Ami persze talán ugyanilyen haszontalan lesz, mint ezek a diónyi, szikrázó fénygolyók.

A lány testét uraló démonúr viszont nemigen akarta megkockáztatni ezt a komolyabb támadást. Szembefordult Shamandyasszal, és mellmagasságban feléje nyújtotta mindkét karját. Démoni igéket suttogott...

Ez volt az a pillanat, amikor a párduc egyetlen morranás nélkül rávetette magát Ayselre...

Az éles villanás megvakított, a fülemben csapó iszonyatos erő megsüketített. Elvesztettem az egyensúlyomat, éreztem, zuhanni kezdek egy örvénybe, mely megállíthatatlanul húz lefelé.

Aztán mindent elborított a sötétség.